

Chuyện Tình Internet

Trần qua Mỹ đã hơn 20 năm, có gia đình vợ và 2 con, có cơ sở làm ăn vững chắc thành công. Giống như những gia đình trung lưu ở đây, đời sống cả hai vợ chồng đều rất là bận rộn, bận rộn với công việc. Vì Trần lúc nào cũng có đầu óc thương mãi cầu tiến, muốn công việc càng ngày càng phát triển hơn, ngoài ra, còn phải lo cho 2 đứa con.

Công việc chiếm hết thời gian của gia đình, nhưng đời sống gia đình rất là hạnh phúc, và vật chất đầy đủ. Thú vui riêng tư của Trần là mỗi tối sau một ngày làm việc Trần có thể dùng những giây phút cuối trong ngày để vào Internet, đọc tin tức, theo dõi thị trường chứng khoán, và giải trí bằng cách đọc những tờ báo Việt.

Trần thích đọc báo Việt để biết những gì xảy ra ở Việt nam cũng như những gì đang xảy ra trong cộng đồng Việt nam ở đây... Trong số những tờ báo anh thường đọc, anh thích đọc tờ Việt Báo online, không phải để khen tờ báo hay để quảng cáo dùm cho tờ báo nhưng tờ báo này có tin tức, nội dung đúng đắn, chính xác, cách trình bày dễ đọc theo khung chữ tiếng Việt, và có nhiều bài vở giá trị, thay đổi hàng ngày. Xa Việt-nam lâu, lại không sống gần cộng đồng Việt Nam, nên tờ báo tiếng Việt là món ăn tinh thần rất bổ ích, anh đọc hằng ngày.

Cách đây mấy tháng Trần có vào lục tìm bạn trên Vietbao Online, lúc đầu Trần chỉ muốn tìm cách liên lạc lại những người bạn cũ ngày xưa ở Việt Nam mà thôi... nhưng rồi Trần quen được Thảo.

Thảo làm cho một công ty điện tử, công việc của Thảo liên lạc với khách hàng qua email, Thảo có chồng và con. Chồng của Thảo cũng làm cho một hãng điện tử, đời sống gia đình Thảo không giàu có nhưng có một cuộc sống ổn định và hạnh phúc, ngoài ra Thảo là một người vợ rất đảm đang, ngoài công việc làm tại hãng, Thảo còn phải lo chăm sóc cho con cái, cũng như mọi công việc gia đình.

Thảo sinh ra trong một gia đình đông chị em, Thảo lấy chồng sớm năm 21 tuổi, qua Mỹ được hơn 8 năm, vì lấy chồng sớm, nên Thảo không có bạn bè nhiều... chỉ có một người em ở xa, còn các chị em đều còn ở lại Việt nam. Đời sống Thảo dần dần, đôi khi làm như thiếu một cái gì đó..., nên Thảo vào Internet tìm vài người bạn để nói chuyện cho vui... trong những giây phút rảnh rỗi ở sở làm !

Thảo và Trần tình cờ quen nhau qua mục tìm bạn trên Việt báo online. Cả hai lúc đầu quen biết nhau, cũng như quen nhiều người bạn khác qua internet. Cả hai đều nghĩ chỉ quen nhau làm bạn cho vui, vì cả hai đều có gia đình, thì làm bạn bè nói chuyện qua lại qua điện thư thì có gì là tội lỗi. Nhiều điều trùng hợp, khi hai người quen nhau, như hai người đều sinh đẻ cùng một thành phố ở Việt Nam, rồi lớn lên Trần dọn về Saigon ở một Quận trong thành phố. Còn Thảo cũng lấy chồng về ở cùng Quận gần nhà Trần nhưng hai người hoàn toàn không hề biết nhau.

Trong những email qua lại, hai người thường kể cho nhau nghe, nhiều kỷ niệm cũ ngày xưa ở Việt nam. Những quán kem, những hàng quán, những con đường. Có ai xa quê hương lâu mà khi gặp lại người đồng hương, nhắc lại những kỷ niệm cũ mà không vui...mặc dầu hai người chỉ qua lại qua những giòng email, qua sự giới thiệu của Việt báo online... chưa bao giờ gặp mặt !.

Kể lể nhau nghe về quê hương, xứ sở, rồi đời sống ở đây, đời sống gia đình của cả hai, vui có, buồn có. Thời gian quen nhau lâu hơn, gần gũi hơn, câu chuyện thân mật hơn, hai người đều cảm thấy thiếu vắng một điều gì đó, nếu một ngày mà không có nhận được điện thư của nhau.... Một lần Thảo bận không đi làm, làm Trần buồn mấy ngày. Lần khác Trần phải đi họp ở xa không email cho Thảo được, cũng làm Thảo lo lắng... cả hai đều cảm thấy như không thể thiếu nhau được...nên thường gọi nhau là "người tình internet"...

Những câu văn viết cho nhau nhiều tình tứ hơn, thân mật hơn, gần gũi hơn, mặc dầu cả hai vẫn chưa gặp nhau... Ngày xưa Trần vào internet để đọc báo, đọc tin tức rồi mới coi điện thư. Bây giờ Trần vào internet là coi email trước, coi có thư của Thảo không. Thảo cũng thế, mỗi sáng Thảo phải vào internet để tìm đọc thư của Trần trước, trả lời thư xong, sau đó mới bắt đầu làm việc. Có một ngày những máy điện toán ở sở của Thảo bị hư... Thảo không coi email được, cả ngày đó Thảo không làm gì được!

Cả hai tự hỏi tại sao đều vướng mắc vào nhau, càng ngày càng cuốn hút vào nhau. Những lời lẽ yêu đương làm cho cả hai người muốn gặp nhau. Có phải đời sống ở Mỹ đầy đủ vật chất này vẫn còn có một sự gì thiếu sót về tinh thần. Cả hai đều có gia đình, không có gì rạn nứt hay sẽ đổ vỡ, mà tại sao có sự thay đổi kỳ lạ. Đôi khi hai người tự nghĩ, hay là tại hai người quá hư hỏng, muốn tìm một sự gì mới mẻ. Tối qua, qua email cả hai quyết định sẽ gặp nhau cuối tuần này, vì không thể chịu đựng tình trạng này nữa...

Còn vài ngày nữa là sẽ là Tết Nguyên Đán. Đêm nay Trân ngồi đây viết email cho Thảo, biết làm sao cho đúng đây, ngày mai anh sẽ gặp em. Thảo ơi, lòng anh nôn nao anh không thể ngủ được! Trời Ca-li về đêm bắt đầu lạnh, sự yên tĩnh của đêm vắng cho Trân nhiều suy nghĩ.

Và sau cùng, đây là eMail chàng viết cho nàng:

"Thảo yêu thương!

"Có lẽ giờ này Thảo đang ngủ, anh chúc em có nhiều mộng đẹp và thật bình yên trong tâm hồn. Anh cảm ơn Việt báo đã đem tới cho anh một người bạn thật dễ thương như Thảo. Có Thảo anh có những giây phút thật vui, thật hạnh phúc với em qua những cánh điện thư mà Thảo gửi cho anh. Những điều em san sẻ với anh về cuộc sống cũ ở quê hương chúng ta đã sống, và những điều mới mẻ em đã viết cho anh ở Mỹ, cũng như những lời nói yêu thương chân thật của em, anh sẽ không bao giờ quên!

"Thảo yêu thương !

Có lẽ chúng ta đã cho nhau một tình yêu chân thật nhất, tốt đẹp nhất, bằng phương tiện văn minh ở một xứ sở văn minh nhất của nhân loại. Có lẽ tình cảm chúng ta đã đi quá xa những gì chúng ta muốn, cả hai chúng ta đều biết tình cảm chúng ta thật đẹp, nhưng nó có đầy trắc trở và không thấy đoạn kết. Anh gửi đến cho em email này, có lẽ là email cuối cùng anh viết cho em, anh rất buồn, có lẽ anh sẽ phải trải qua nhiều ngày để tìm cách quên em. Anh sẽ xóa mục tìm bạn của anh trên Việt báo, và anh sẽ không quen ai nữa. Anh đã có em và giờ đây anh tìm cách xa em không phải là anh không yêu em, mà bởi chính vì anh yêu em, nên anh lo cho hạnh phúc gia đình của em. Anh không muốn gia đình em sẽ đổ vỡ, anh không muốn em mất đi những gì em đang có.

Chúng ta không thể tìm niềm vui trên sự đau khổ của nhiều người khác phải không em!. Chính em cũng từng tâm sự điều này với anh, và em thường nói, con tim em yếu đuối em không thể làm gì được, và cứ để cho mọi điều trôi đi miễn là mình sống cho mình hôm nay. Thì hôm nay xin phép em cho anh quyết định dứt cho hai đứa...chúng mình xa nhau em nhé..., chúng ta sẽ không còn những cánh thư cho nhau nữa. Nhưng chúng ta sẽ nhớ nhau mãi mãi, và tình yêu chúng ta sẽ đẹp mãi mãi.và mọi người xung quanh chúng ta đều hạnh phúc.

Anh sẽ không gặp em, nhưng đã có em trong tim anh, một hình ảnh một người tình internet tuyệt vời, chân thật, đầy yêu thương.

Anh chúc em và gia đình năm mới nhiều an bình, hạnh phúc.

*Thảo ơi,
Anh nhớ em mãi mãi !*

V Trân